

# Vidím zelenou!

## Kapitola třetí

Co teď?

Co bych jen měla udělat?

Nemůžu jít přece za ředitelkou a říct jí, co jsem viděla. Myslela by si, že jsem se úplně zbláznila. Nejsem ale pomatená a taky mohu všechno dokázat. Musela bych ji jen dovést ke sborovně.

Ten šok mě ochromil, nohy jsem měla úplně ztuhlé. Obvykle reaguju pohotově. Chodím na karate a mám už zelený pásek. Teď jsem se ale pohybovala pomalu jako šnek.

Kancelář paní ředitelky je ve stejném patře jako sborovna. Musíte jít za roh a potom na konec vedlejší chodby. Když jsem zahrnula za roh, uslyšela jsem, jak se zabouchly dveře a jak někdo běžel pryč. Hned jsem se otočila, ale už jsem nikoho nezahlédla.

Šla jsem zpátky ke sborovně, jak nejrychleji jsem mohla. Dveře se daly snadno otevřít a místnost byla prázdná.

Můj „důkaz“ zmizel!

„Tak tady jsi!“ uslyšela jsem za sebou. Paní Tintová stála ve dveřích a velice vážně si mě prohlížela.

Dlouho jsem nepřemýšlela. Otočila jsem se a utekla.

Paní Tintová za mnou nešla. Ani za mnou nevolala. Když

jsem se ohlédla, viděla jsem, jak tam pouze stojí a zírá na mě. Protože právě v tento okamžik zazvonilo, mohla jsem do třídy. Vytrhla jsem jednu stránku ze sešitu na občanku a napsala jsem zprávu pro Bix a Krissi.



Bix a Krissi si pokleपालy na čelo. Určitě si myslely, že se opakují a že opakovaný vtíp není vtíp. To jsem ale nedělala. Ale bylo to právě tak, jak jsem jim napsala. Dokonce ještě horší. Ještě mnohem horší. To nejhorší pro mě ale bylo, že

jsem všem za cvoka. Nikdo mi samozřejmě nevěřil. No ono to taky bylo naprosto neuvěřitelné. Viděla jsem ji ale na vlastní oči a to pro mě bylo to nejzáhadnější na celé věci.

Nebo si ze mě jen někdo vystřelil?

Byla jsem úplně zmatená. Myšlenky mi běžaly hlavou jako splašené.

Bála jsem se, že by se ta zelená bytost, kterou jsem viděla klíčovou dírkou, mohla vřítit do třídy a popadnout mě.

Vím, že to zní úplně směšně, ale bylo to opravdu tak.

Konečně byla hodina u konce. Krissi a Bix si ze mě celou cestu domů dělaly legraci. Když jsme procházely kolem cukrárny, ukazovaly na pistáciovou zmrzlinu a šeptaly: „Pozor, možná se paní Tintová schovala tady uvnitř!“

Pak jim ale došlo, jak jsem naštvaná. Krissi mi položila ruku kolem ramen a řekla: „Hele, jak to že nerozumíš žádné legraci?“

„Protože nejsem úplně potrhlá!“ rozběsnila jsem se.

„A kdybyste byly opravdové kamarádky, tak byste mi pomohly.“

Bix hluboce vzdychla. „Vanesso, to nemyslíš vážně. My jsme opravdové kamarádky, ale vsadím se, že nám lžeš. Když ti uvěříme, tak určitě vykřikneš: Naletěly!“

Co jsem to jen zahlédla? Třeba to opravdu nemám v hlavě úplně v pořádku. Kdyby Krissi neposlala tu tajnou zprávu

o tom, že paní Tintová vypadá jako tyranosaurus, ani bych si její nohy nevšimla. A to zelené ve sborovně byl třeba jen přemístěný květináč s tchýními jazyky.

Ale od kdy květiny posunují stoly a židle a vrhají se proti dveřím?

Pěkně mě to rozhodilo, jen co je pravda.

